

Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

<https://uforbederlig.dk>

Udarbejdet af Niels Jensen

Scenografe
Aïda.

Opera i fire Akter

af

Ghislanzoni.

Overfæt

af

A. Bink.

Musiken af **Verdi.**

Pris: 40 Øre.

Kjøbenhavn.

Sos G. M. Beichel.

Grækes Bogtrykkeri.

1885.

1111

1111

1111

1111

1111

1111

1111

1111

1111

1111

1111

Aida.

Opera i 4 Akter af Ghislanzoni. Oversat af N. Zind.

Musiken af Verdi.

Personerne.

Kongen i Egypten.
✓ Amneris, hans Datter.
✓ Amonasro, Konge i Ethiopien.
✓ Aida, hans Datter, udsendt i ægyptisk Fængsel.
Kadame's, ægyptisk Officer.

Ramsis, ægyptisk Høvedsreger.
En Spejder.

Præster, Præstinder, Ministre, Officere, Soldater,
Hoffolk, Slaver og æthiopiske Fanger, det ægyptiske Folk.

Handlingen foregaar i Memfis og Theben paa Faraoernes Tid.

Første Akt.

Sal i Paladset i Memfis. Paa begge Sider en Søjlegang med Statuer og blomstrende Væxter. I Baggrunden en stor Port, igjennem hvilken man ser Templer, Paladser og Pyramider i Memfis.

Første Scene.

Kadame's og Ramsis.

Ramsis.

Vidt lyder Rygtet, Ethiopien rober os Trods
at byde,
Hærger Nilens Bredder, ja truer Theben selv;
Snart vil en Spejder bringe sikkert Bud.

Kadame's.

Dg har Gudinden ej om Raad Du adspurgt?

Ramsis.

Jo, Isis har alt udvalgt den,
Som i Kampen før skal vort Folk.

Kadame's.

Hil den Udkaarne!

Ramsis (betragtede Kadame's).

Han er ung, modig og tapper.
Gudindens Vilje melder jeg nu vor Drot.
(gaar.)

Anden Scene.

Kadame's.

Ha! om nu mig hun valgte, og jeg min Drøm
saa opfyldt?

Om til Fører af vor Hær Skæbnen mig be-
stemte,

Dg jeg Sejr og Memfis Beundring vandt?
Da jeg til Dig, Aida, vil Løvbærtranfen
bære,

Sige: for Dig jeg stred, Din Vren være.
Fagre Aida! himmelske Væsen!

Udfyld og Gode sit Du til Pryd.

Du, mine Tankers kaarede Dronning,

Uafnød min Sjæl for Kærligheds Fryd.

Gid jeg Dit Fængsel kunde bryde,

Dig skænke Alt, hvad Du savner her,

Folkernes Krans med Guldkronen pryde,

Paa Tronen hæve Dig, Solen nær.

Tredie Scene.

Kadame's. Amneris. Aida.

Amneris.

Hvilken sølsom og slyng Jid i Dit Dje!
Dit hele Væsen rober høj og ædel Stoltthed.
Alt, hvor var den Kvinde dog at misunde,
Som med Njets varme Blod
Slig en Flamme hos Dig kunde vække!

Kadame's.

En Drøm har lykfsaligt beruset mit Hjerte.
Vid, at idag har Gudinden kaaret den Kriger,
Som Egyptens Skarer før skal til Kamp.
Tænk, om nu jeg var den, hvem hun naadig
valgte?

Amneris.

Sig, om ej nogen anden Drøm,
Skønnere og mere kjær, besjæler Dit Bryst?
Har Du i Memfis Intet at ønske — at
haabe?

Kadame's.

Her? (affides) hvilket Spørgsmaal.

Har hun maaske opdaget

Hvad dybt i Hjertet gløder?

Amneris (affides).

Guder! har Fejl jeg taget,

Dg Kulde hos ham møder?

Kadame's.

Har i mit Dje Navnet

Hun læst paa sin Slavinde?

Amneris.

Ve! hvis en anden Kvinde

Hans Kærlighed alt vandt,

Forsmaaet jeg mig fandt!

Kadame's (ser Aida komme).

Hun her!

Amneris (affides).

Han blegner — hende hans Dje søger smt.
(betragtede dem skarpt)

Aida! — min Rivalinde her,

Aner det mig, er Du.

(højt, efter at have betragtet dem)

Kom, Kjønnede, nærm Dig kun,

Søster og ej Slavinde;

Alt før fortroligt manges Stund

Jeg kaldte Dig Veninde.
 Taarer — sig, hvad er dertil Grund?

Aida.

Alt! denne vilde Krigsalarms kan
 Vel Sorg og Angst fremkalde;
 Jeg frygter for mit Fødeland,
 For Dig, for mig, for Alle.

Amneris.

Taler Du sandt? — er i Din Sorg
 Sin Angest Aarsag kun?

(Afsides, idet Aida slaar Bjet ned for at skjule
 sin Uro.)

Ve Dig! — ha bæve, Slavinde!

Sandheden klart fremtræder,
 Af Kjærlighed Du græder
 Og slaar Dit Bje ned.

Kadames (afsides, betragtede Amneris).

I Bjets Glint og Flammen
 Jeg skynsigt had ser tindre;
 Læste hun i vort Indre
 Og, hvad vi skjulte, ved?

Aida (afsides).

Alt! ej alene for mit Land
 Mit Hjerte Angest nærer;
 Den Sorg, som det fortærer,
 Er haabløs Kjærlighed.

Sjette Scene.

De Forrige.

Kongens Livvagt kommer og efter den Kongen,
 Kamfis, Miniistre, Præster og Embedsmænd,
 senere en Spejder.

Kongen.

En vigtig Grund, Egyptens Følk,
 I dag har Eder om mig samlet.
 Fra Ethiopiens Grænser
 Er en Spejder nys vendt tilbage;
 Sørgeligt er det Budskab, som han os bringer.
 (Til en Officer.)

Lad Sendebudet komme.

(Officeren henter Budet.)

Spejderen.

Egyptens hellige Jordbund vilde Ethioperne
 true.

Trindt om har vore Marker de hærget, høsten
 lagt øde,

Og stolte af den lette Sejr
 De nu til Plyndring mod Theben ifsomt
 drage.

Alle.

Ha! — hvilken Frækhed!

Spejderen.

Hver en Modstand
 Besejrede den Sjælle, som dem fører,
 Amonasro —

Alle.

Kongen!

Aida (afsides).

Min Fader.

Spejderen.

Theben i Baaben fra sine Hundrede Porte
 Vil dristig paa Barbarerne slaa løs,
 Og Krig og Død udbrede.

Kongen.

Ja, Krig og Død nu Alles Løsen være.

Alle.

Til Kampen! — ej Medsynt, Hævnens skal
 raade!

Kongen.

Alt har Gudinden Jfs kaaret i sin Naade
 Den, som skal føre vore tappre Skarer.
 Kadames!

Alle.

Kadames!

Kadames.

Tak, I høje Guder! min Bøn I opfyldt har.

Amneris (afsides).

Den Elste.

Aida (afsides).

Jeg bærer.

Kongen (til Kadames).

Nu til Vulcan, til Krigens Gud Dig begiv,
 I hans Tempel ifør Dig Sejrherrens Vaaben.

Kongen, Miniistrene og Hoffolkene.

Did, hvor Nilens Bover flyder,
 Drag, o Felt, og end vor Nød!
 Hjertet slaar, naar Løsnen lyder:
 Fjendens Hær Fordærv og Død!

Kamfis og Præsterne.

Dig, o Guddom, vi anraabe!
 Paa Din Bistand trygt vi haabe.
 Vore Vaabens Fæld og Magt
 I Din stærke Haand er lagt.

Aida.

Hvem gjaldt min Taare, mine Bønner?

Hvad Trolddom drager mig til ham?

Ham jeg elsker! — al, og han

Er en Fjende af mit Land.

Amneris (rækker Kadames en Fane).

Modtag, Felt, af mine Hænder

Landets gamle, stolte Fane,

Vej til Hæder den Dig bane

Og til Sejr føre an.

Kadames.

I mit Indre mægtigt bærer

Hellig Figen efter Vre.

Op til Kamp! vort Løsen være:

Fjendens Hær Fordærv og Død!

Folket.

Did, hvor Nilens Bover flyder,

Følge vi, vort Blod udgyder;

Hjertet slaar, naar Løsnen lyder:

Fjendens Hær Fordærv og Død!

Til Kamp! — bered vor Fjendes Under-
 gang!

Kongen.

Dig følge Fæld!

Alle.

Vend hjem med Sejersang!

Alle forlade Scenen undtagen Aida.

Sjette Scene.

Aida.

Vend hjem med Sejersang:

Ogsaa af mig frækt blæse Ord blev udtalt!

Vind i Kampen mod min Fader,

Som for min Skyld til Baaben greb,
 Mig at gjengive Hjemmet, Navn og Stilling,
 Alst, — hvad som fange her jeg maa fortie.
 Bind i Kamp mod mine Brødre,
 At ved vort Gjensyn Blodet af dem kan Dig

Dg for Din Triumfvogn, naar Du stolt hjem-
 vender,

Jeg ser som Træl en Drot — min Fader —
 Smedet fast i Lænker — —

Bønher ej, o Guder,
 En vanslægtet Datter!
 Skærm Fader og Brødre,
 Gjengiv mig dem atter;
 Men dødsflaa vor Fjende,
 Egypternes Hær! —

Al! hvilke Ord, — hvilket Onske!
 Mit Hjertes Altraa, mægter jeg at glemme
 den?

Den ømme Elskovsflamme,
 Som den Forhaante — Slavinden —
 Lig et Solglimt mildt opvarmed?
 Jeg maa Din Død Dig ønske, Radamés,
 Dig, som jeg varmt tilbeder.

Al! aldrig slog et Hjerte,
 Som mit fortviolet, fyldt med bitter Smerte.
 O Fader! o Elste! — Navne slabt til
 Glæde —

Eder tør jeg ej nævne, ej tænke paa.
 For En, for Begge mit Blis Taarer væde,
 For Eders Frelse varmt jeg bede maa.
 Dog til Forbandelse min Bøn kun bliver,
 Til Brøde Graaden og hvert Suk, som
 løb;

Et Slør af Tungfind og Mulm mig om-
 giv,
 Thi intet Haab jeg øjner i min Nød.
 Himmelske Magt, paa Naade rig,
 Kjærlig forbarm Dig over mig!
 Grænseløs Kval fylder mit Bryst;
 Stans den, send Døden mig til Trøst!
 (gaar.)

Changement.

Bulfans Tempel i Memfis, hemmelighedsfuldt
 oplyst fra oven. En lang Sojslehal taber sig i
 Mørket. Stainer af forskellige Guddomme. I
 Midten et Alter, dækket med Tæpper og prydet
 med hellige Emblemer. Røgelsestøjer hæve sig fra
 Trefodder.

Sjette Scene.

Kamfis og andre Præster, knælende ved Alteret,
 Kor af usynlige Præstinder.

Overpræstinden (usynlig).

Almægtige, evige Phta,
 Som styrer og beherster Alst,
 (med Kor af Præstinder)
 Dig vi paakalde!

Kamfis og Præsterne.

Du, som af Intet skabte
 Himmel og Jord og Hav,
 Dig vi paakalde!

Overpræstinden.

Almægtige, evige Phta,
 Alverdens Befrugter og Skaberkraft,
 Dig vi paakalde!

Præsterne.

Du, som af Din egen Aand
 Er baade Fader, Søn,
 Dig vi paakalde!

Præstinderne.

Jld, som endnu ej er slabt,
 Du Solens klare Glød,
 Dig vi paakalde!

Præsterne.

Dig, Universets Aande,
 Kjærligheds Kilde rig,
 Paakalde vi!

Alst.

Almægtige, evige Phta!

Syvende Scene.

Radamés, uden Baaben, bliver ført ind i Templet af
 Præstinder, som derpaa udføre en hellig Dans, medens
 hans Hoved bliver bedækket med et Slør.

Kamfis.

Hil Dig! Du Guderis Kaarne,
 Hvem de betro Egyptens Belsærd og Fremtid.
 Lad dette Slagsværd, Vulcan har smedet,
 Flamme i Din Haand
 Dg vor Fjende bringe Vanheld og Døden!

Præsterne.

Lad dette Slagsværd o. s. v.
 Kamfis og Præsterne vendende sig til Guden.

Gud! Du, som for Egypten er
 Dets Hævner og Forsvarer;
 Fjern fra det Krigens Farer
 Dg skærm dets Jordbund skjon!

Radamés (ligeløst).

Gud! Du, som Krigens Dommer er,
 Styrer af Slagets Vølge;
 Naadigt Dit Øje følg
 Egyptens tappre Søn!

Præstinderne.

Hør os, almægtige Phta!

Medens Radamés bliver bevæbnet med de hellige
 Baaben, gjentage Præsterne og Præstinderne den fore-
 gaaende Bøn og mystiske Dans.

Anden Akt.

Amneris Bærelse.

Medens Slavinder smykke Amneris til Festen
 og unge Møder tilviste hende Kærlighed med Paafugle-
 Bister, aflynges under Dans følgende

Kor.

For hvem løb fromme Hymner
 Dg hæved Lovsang sig,
 Som om det var en mægtig Gud
 I Glans selv Solen lig?
 Kom, Helt, lad os Dig krone
 Med Lavrbærkransen grøn,

Mens Jubelsange tone
Din Tapperhed til Løn!

Amneris.

Kom, Elskede, o kom og gjør mig lykkelig!
Blot Tanken er mig Fryd, at Du er nær
ved mig.

Kor.

Hvor er de vilde Horder nu,
Der hærged nys vort Hjem?
Et Pust af Heltens Ande
Som Avner spredte dem.
Kom, Hjendernes Bevvinger,
Til Lønnen Dig bered;
For Sejren Du os bringer,
Dig vinker Kjærlighed. (Tans.)

Amneris.

Hold inde! Aida ser jeg komme.
Barn af de Slagne, Din Kummer er mig
hellig.

Aida kommer med Amneris Krone, og paa et
Blink af Amneris bortseerne Alle sig.

Anden Scene.

Amneris. Aida.

Amneris (affides).

Blot hun sig nærmer, den gamle Tvivl paany
sig hæver,
Kan jeg ej gennemskue denne Gaade?
(med hyllet Benlighed.)
Dig og Dine var Baabenthyffen fjendtlig,
arme Aida.
Den Kummer, som Du søger at skjule,
beler jeg.
For Dig, min Veninde, jeg Alting vil
gjøre;

Smil blot til Gjengjæld.

Aida.

Kan lykkelig jeg være,
Stilt fra mit Hjem, det kjære?
Her, hvor det's Fryd jeg savner,
Ej Fader, Brødre savner?

Amneris.

Dybt jeg beklager Dig;
Dog engang ophører hver Kummer, Verden
gav.
Tiden vil læge Dit Hjertes bittere Kvaler;
Dog mer end Tiden vil Kjærlighedens, dens
Almagt.

Aida (affides, dybt bevæget).

O Held, som blev mig ved Elskov givet!
Søde Verusen, — Kval for mit Bryst!
I Dine Pinsler for mig bor Livet,
Og Himlen aabner for mig Din Lyst.

Amneris (affides).

Se! hun blegner — angsligt taler —
Elskov raser i hendes Blod.
Selv jeg den føler, lider dens Kvaler;
Dog til at spørge fattes jeg Mod.
Til Aida idet hun prøvende ingttager hende.
Aida, sig hvad der paany
Dig angster og bedrøver?
En Hemmelighed gjør Dig stv;
Hav Tillid til mit Venstreb,

Isald Du det behøver.
Har en iblandt de tappre Mænd,
Som nys har Døden funden,
Dit Hjerte mulig vunden,
I samme Lanker lagt?
Aida.

Hvorledes!

Amneris.

Baabenthyffen kan
Ej naadigt skaane Alle;
Den Helt, som førte Bore an,
Saa ogsaa man at falde.

Aida.

Hvad! — han! min Gud! har sandt Du
sagt?

Amneris.

Ja, Radamès, vor Stoltthed, Glæde.

Aida.

Ha! Radamès! —

Amneris.

Og Du kan græde?

Aida.

De Ord har Død mig bragt.

Amneris.

Hust, Guder sælbed Dommen.

Aida.

Mig har de altid fjendtlig været.

Amneris (indbryder i Brede).
Skælv nu! — Du har Dig røbet,
Du elsker!

Aida.

Elsker!

Amneris.

Neget det ikke.

Endnu et Ord, og Alting er mig klart.
Se mig i Øjet — jeg har Dig skuffet, —
Radamès lever.

Aida (falder paa Knæ).

Tak, al gode Guder!

Amneris (i højeste Raseri).

Lor end Du det negte? — Ham Du elsker
Til Dit Fordærv; thi se i mig,
En Datter af Faraonerne,
Din Rivalinde!

Aida (rejser sig støt).

Du ham elsker!

Belan saa vid, at ogsaa jeg — (holder
angst inde.)

Alt! hvad har jeg sagt — —
Tilgiv og lad mig Din Medsynd vække;
Ja, ja! — jeg ham elsker, vi elste Begge.
Med Dig er Lykken, men Ve mig Arme!
I denne Elskov jeg lever kun.

Amneris.

Skælv, Slavinde! Din Ild Du betvinge,
Alt ikke Døden den Dig skal bringe.
I mine Hænder Din Skæbne hviler,
Vogt Dig! mit Had er vakt af sit Blund.

Kor (indenfor).

Did, hvor Nilens Bover flyder,
Følge vi, vort Blod udgyder;
Hjertet slaar, naar Løsnat lyder:
Fjendens Hær Fordærv og Død.

Amneris.

Hør! til Festen nu de drage;
Du, Slavinde, mig ledsage,
Ved min Fod Din Plads Du tage,
Jeg paa Tronen purpurrød.
Kom! men vogt Dig alle Dage,
Bæk ej atter Hævnens Glød!

Aida.

Livet er nu for mig Arme
Uden Sol — Du Dig forbarme!
Lev og hersk, thi snart Din Harmes
Skal ved mig forsonet fly;
Jeg for Kjærlighedens Varme
Vil i Graven søge Ly.

(Amneris gaar).

Himmel, Din Magt paakalder jeg!
Haab i min Kval sig viser ej.
(Gaar langsomt og sønderknust).

Changement.

Udenfor en af Ibebens Porte. Tilverstre foran
en Gruppe Palmetræer ligger Ammons Tempel. Til-
 højre en Trone under en purpurrød Baldakin. I
 Baggrunden en Ureport. Folket følger Pladsen.

Tredie Scene.

Kongen med et Følge af Ministre, Præster, Em-
bedsmænd, Højselsbærere, Baabendragere o. s. v.
Derpaa Amneris med Aida og andre Slavinder.
Kongen tager Plads paa Tronen og Amneris ved
hans venstre Side.

Kor.

Hil Dig Egypten! Jis! hil!
Som dette Land beskytter.
Det hellige Deltas Konge
Pris højt med festlig Sang!
Gloria! hil Dig, vor Drot!
For Dig vor Jubel toner.

Med Lavrbær, Lotuskranse
Besfrierne vsmlynger!
Med Lov og Blomstertklynger
Modtag vor tappre Hær!
I Kredse, I Riger, tæt i Kredse
Om Heltene Jer svinger,
Som Stjerne omringet
Det gyldne Himmelsfjær.

Kamfis og Præsterne.

Søger fremt med Ederes Hje
Dem, hvis Magt har Jer beskærmet;
Ydmygt Guderne, de høje,
Ederes Hjertes Tak frembær!

Den ægyptiske Hær drager under Musit forbi
Kongen. Derpaa Krigere, der bære Gudebilleder,
hellige Kar og erobrede Baaben, og efter dem en
Stare Danserinder med erobrede Kostbarheder.

Dans.

Kor.

Nærm Dig, vor Hædner! kom, o Helt!
Med Lavrbær vi Dig smykke,
Vestros Din Sejersgang;
Kom, og del vor Lykke,
Hør Folkets Jubelsang!

(Radamés kommer under en Baldakin, der bæres
af tolv Officere).

Gloria, Egypten, Gloria!

(Kongen siger ned fra Tronen og omsavner Ra-
damés).

Kongen.

Hil være Dig, Du Landets Befrier!
Kom lad min Datter her med egen Haand
Nu Sejrens Krans Dig overtrække.
(Radamés bøjer knæ for Amneris, som rækker ham
en Lavrbærkrans).

Forlang paa denne Dag Alt, hvad Du ønsker!
Intet skal negtes Dig i denne Time,
Det sværger her jeg ved min Krone, de høje
Guder!

Radamés.

Tillad, o Drot, at alle Fanger
For Dig først føres frem.

(Paa et Tegn af Kongen føres de æthiopiske Fanger
ind under Bevogtning, tilfældt Amonasro, slædt som
Officer.)

Aida.

Himmel! det er ham — min Fader!
(iler hen til ham).

Alle.

Din Fader!

Amneris.

I vore Hænder.

Aida (omfavner ham).

Du, en Fange!

Amonasro (sagte).

Røb mig ikke.

Kongen.

Kom, nærm dig!

Altfaa Du er?

Amonasra.

Hendes Fader.

Jeg kæmpet har og blev Din Fange,
Skjædet jeg søgte min Død.

Denne Dragt, som jeg bærer bevidner
Alt for min Konge jeg Sværdet har draget;
Dog forgjæves, os Lykken forfaged',
Uden Rytte vi udviste Mod.
For mig selv Kongen jeg stued i Støvet,
Livet havde ham Gjenderne røvet!
Er det en Brøde sit Land at forsvare,
Sone vor Skyld vi glad med vort Blod.
(i en bedende Tone).

Du, o Konge, en Pryd for Din Trone,
Vil barmhjertig ej misbruge Lykken;
Då idag vende trosøst den Ryggen,
Dog dens Hjul kan vende sig brat.

Fangerne.

Grusomt Guderne straffed os Arme;
Hør vore Bønner! Du Dig forbarme!
Gid Du aldrig vor Skæbne maa friste,
Staa som vi af Lykken forladt.

Kamfis og Præsterne.
Bredens Røst ej for Milderhed Du glemme,
Dret luk for de Troløses Stemme;
Hør til Døden dem Guderne kaaret,
Deres Vilje Du ej staa imod.
Folket.

Præster, o lad ikke Bredden raade;

Imod de Slagne udbiiser Naade.
Du er mægtig og stærk, Herre Konge,
Vær tillige barmhjertig og god.

Kadames (betragtede Aida).

Undige Skue! for Sorgen og Graaden
Lisfold skal Dig min Kjærlighed lønne;
Hver en Taare fra Øjnene skønne.
Næret dens Glæmme, livsalig og sød.

Amneris.

Hvor hans Øjne af Kjærlighed straalet!
Hendes Blikke lyksaligt de møde.
Jeg forsmædet plaget skinsyg tildæde,
Had mig martrer og Hævnlystens Glød!

Kongen.

Nu, da Guderne mildt til os smile,
Vær og Hadet og Hævnlysten hvile,
Naade Sejerherren sig sømmer,
Og af Blod nok i Slaget der flød.

Kadames.

O Drot! ved de høje Guder
Og ved Glansen af Din Krone
Svor Du mit Ønske at opfylde.

Kongen.

Ja!

Kadames.

Belan! for dem, jeg bragte Dig som Fanger,
Gaar jeg i Forbøn — Frihed og Liv dem
skænk!

Amneris.

Til Alle?

Præsterne.

Døden hver, som er Landets Fjende!

Folket.

Naade! tilgiv de Slagne!

Ramsis.

Hør mig, o Drot! — og Du, kjække men
unge Helt,

Ugt paa mit vise Raad.

De er Alle vore Fjender,
Hænnen bor i deres Bryst,
Og hvis Skaanjel nu de finder,
Vækkes atter Kampens Væst.

Kadames.

Nun Amonasro og hans tappre Sværd
Kan os indgyde Frygt for Fare.

Ramsis.

Nuvel, saa lad os idelmindste her
Aidas Fader som Fædrepant bevare.

Kongen.

Jeg følge vil Dit vise Raad;
Og Dig, min tappre Helt, rigt dette Tab erstatte.
Kadames! — Dit Fødeland Du har befriet;
Amneris som Løn derfor sin Haand Dig

skænker,
Over Egypten Du engang som Drot skal
herstke.

Amneris (afvises).

Bob nu, Slavinde, min Elskede fra mig at
røve.

Kongen og Folket.

Gil Dig Egypten! Jfsis hil,
Som dette Land beskytter!
Med Lavrbær og med Lotus
Vær tappre Hær befæst!

Præsterne.

Ton højt vor Sang til Jfsis Pris,
Som dette Land beskytter!

Gid frelse fra sin Himmel høj
Hun vogte tro det's Glands.

Fangerne.

Ure og Pris Egyptens Drot,
Som vore Lænker løste,
Og gjengav os vort Fødeland,
Vær Arnes stille Fred!

Aida.

Hvad Haab har jeg tilbage?
For ham et Navn, en Krone;
For mig kun Glemsel, Taarer
Og haabløs Kjærlighed.

Kadames.

Gid med sit Lyn en Gud
Mit Hoved vilde ramme!
Aida, selv for Tronens Glands
Jeg ej forlader Dig.

Amneris.

Et Hæd mig har ledsaget,
Som ej jeg turde haabe.
Alt, hvad jeg drømte, har en Dag
Til Sandhed skabt for mig.

Amonasro (sagte til Aida).

Fat Mod! — tænkt paa Din Fremtid,
Dit Hjem og Dine Kjære;
Og bed, at Hævnens Time
Maa snart indfinde sig.

Credie Akt.

Ved Nisens Bredder. Klipper imellem hvilke
Palmetræer hæve sig. Tilhøjre paa Klipperne Jfsis
Tempel, halv skjult af Lovet. Det er Nat med
Maanestien.

Første Scene.

Kor (inde i Templet).

Jfsis, som Elskovs Lyst,
Selv hos Osiris vakte,
Meddel Din Aande, lyst og ren,
Til hver en Slavnings Bryst!
Mildt paa vor Ven Du agte,
Du Elskovs Haab og Trøst!

Anden Scene.

Amneris, Ramsis og nogle tilfjorede Kvinder
samt Bagt flige ud af en Baad, som lægger til
ved Flodbredden.

Ramsis.

Følg mig til Jfsis Tempel.
Lad os de sidste Timer for Dit Bryllup
Gubindens Naade der anraabe.
Grant fluer hun i Mennekenes Hjerter,
Altting, hvad Jordens Børn tro udfjendit,
Ved nøje hun.

Amneris.

Ja, jeg vil bede,

Alt Nadamés sit Hjerte udelst mig skænker;
 Thi mit eget tilhører ham for evig.

Ramfis.

Kom, følg mig!
 Lad os tilbringe Natten her med Bøn og
 Andagt.

(Alle gaa ind i Templet).

Tredje Scene.

Nida (kommer, tætt tilføret).

Snart kommer Nadamés.
 Hvad kan han ville? — jeg skælver.
 Al! hvís han kommer
 For at sige mig for evig Lovel, —
 En Grav da Nilens mørke Dyb mig skal berede,
 Bringe mit arme Hjerte Fred og Glemmel.
 Elskede Hjem! jeg ser Dig aldrig mer.

Dejlige Land med azurfarvet Himmel,
 Hvor første Gang mit Øje Lyset saa,
 Solrigt og smukt med sagre Blomsters
 Brimmel,
 Dig vil jeg aldrig mer at skue saa.

Indige Blet, min Barndoms skønne Bugge,
 Hvor ej jeg aend Elskovs Fryd og Kval,
 Drømmen er endt, tilbage er kun Sukke;
 Farvel, mit Hjem. min elste Fædredal!

Fjerde Scene.

Nida. Amonasro.

Nida (idet hun vender sig).

Himmel! — min Fader!

Amonasro.

Nida! til Dig en vigtig Grund mig fører.
 Vid, at jeg Alting har opdaget.
 Du søler Elskov for Nadamés,
 Og venter paa hans Komme her!
 Den samme Flamme Amneris besjæler,
 Hun og hendes var jo os
 Bestandig til Fordærv.

Nida.

Dg jeg i hendes Bold,
 Jeg — Amonasros Datter!

Amonasro.

I hendes Bold — nej, naar Du vil det,
 Du hende skal i Kampen besejre.
 Dg Fædreland, Elskov og Magt
 Som Løn modtage.

Synet af Hjemmet vil Dit Hjerte glæde,
 Dets grønne Skove, vore Temples Pragt.

Nida.

Søde Tanke, den Forbund at betrede,
 Hvortil jeg drages som af Tryllemagt.

Amonasro.

Med ham forenet vil Dig Sorgen vige,
 En Himmel aabnes, rig paa Salighed.

Nida.

Blot for en Dag i Elskovs Tryslerige,
 Blot for en Time glad jeg Døden led.

Amonasro.

Huff, at blodigt os Egypten krænkede,
 Vort Land, vort Folk, vore Temples Spot
 de hød.

Pigerne bortførte de, som Slaver lænket,
 Mødre, Børn og Oldinge gav de Død.

Nida.

Al, grant jeg mindes hine Rædselsdage,
 Alt, hvad de bragte os af Angst og Strid.
 Milde Guder, skænk for al vor Plage
 Os en skønnere og bedre Tid.

Amonasro.

Bær rolig, snart lyder Hævnenes Time.
 Til Kampen vort Folk paany staar rede,
 Mod besjæler Alle, og vor er Sejren,
 Blot vi kan faa at vide
 Ud hvilken Vej vor Fjende rykker frem.

Nida.

Dg hvem formaar vel det? — nu tal!

Amonasro.

Nida.

Nida.

Jeg!

Amonasro.

Nadamés kommer her. (Nida gjør en Føve-
 gelse). Jeg ved det.

(med Ekstertyst)

Din Elsker er Egyptens Fører — for-
 staar Du?

Nida.

O Skændsel! hvad raader Du mig til?
 Nej, aldrig — aldrig!

Amonasro (med vild Lidenfæst).

Belan! rejser Eder, ægyptiske Skarer
 Dg hærg vore Byer med Ild og med Sværd!
 Udbred Død og Rædsel omkring Jer, Bar-
 barer,

Nu Intet skal modstaa Jer sejrtrige Hær!

Nida (griber hans Haand).

Al, min Fader!

Amonasro (holder hende fra sig).

Du er ej min Datter.

Nida.

O ti dog, Fader — hold inde — for-
 barm Dig!

Amonasro.

Strømme af Blod vil farve
 De hærgede, brændte Steder.
 Ser Du, af Blodets røde Bad
 De Faldnes Dig sig hæve,
 Bege paa Dig og raabe:
 Folket er dræbt ved Dig!

Nida.

O ti, o ti! Fader, forbarm Dig!

Amonasro.

Ser Du det blege Spørgelse,
 Som ud af Sværmen træder?
 Be Dig! de visne Arme
 Er mod Dit Hoved vendt.

Nida.

Al!

Amonasro.

Kan Du kjende Din Moder?
 Hun Dig forbander.

Nida (i højeft Fortvivelfe).

Al, Fader
Forbarm Dig!

Amonasro (noder hende bort).

Du var min Datter,
Men er Egypternes Trælkvind blevet.

Nida (kæfter fig for hans Fødder).
Fader, jeg er ej deres Slavinde,
Forband mig ikke, Dig Bredden forblinder.
Lad Datternavnet igjen mig vinde,
Mit Land jeg værdig skal vise mig.

Amonasro.
Huff, at vort Folk fig i Trældom befinder;
Han kan det frelse, men kun ved Dig.

Nida.
For Dig, mit Land, jeg Offret bringe vil.
Amonasro.
Fæt Mod! — han kommer — jeg lytter til.
(Hviler fig bag Palmerne).

Femte Scene.

Nida. Kadamés.

Kadamés.
Jeg fer Dig alter, elſkte Nida!

Nida.
Tilbage! og fig, hvad vil Du her?

Kadamés.
Mig i Din Næthed lykſalig føle.

Nida.
Dg har en Anden dog mere kjær,
Amneris!

Kadamés.
Hende! nej, Elſte, nej!
Kun Dig, Nida, jeg kaared til Brud,
Dg ingen Anden min Viv ſkal være.

Nida.
Det er ej Sandhed, tal ikke ud!
Jeg elſtede ſelten, Menederen ej.

Kadamés.
Kan om min Kjærlighed Tvivl Du nære?

Nida.
Dg tror Du da, Du kan undgaa Amneris
Brede,

Din Konges Befaling og Folkets Vilje,
Alle Præſters Forbandelſes Torden?

Kadamés.
Hør mig, Nida!

Paany til blodig Kamp med hævnſyg Glæde
Har Ethiopiens Folk udruſtet fig,
Vor Jordbund hærgende de alt betræde,
Dg til at føre os man valgte mig.
Naar hjem jeg bringer Sejrr for vore Hære,
Jeg vil til Kongen frejdig mig betro;
Du er den Kampløn, ſom jeg vil begjære,
Et Elſkovs Tæmpel da vi bygge fro.

Nida.
Dg nærer ikke for Hævnen, for Amneris Du
Frygt?

Hun i ſin Harmen vil Gjengjældſe øve
Dg ſtraffe haardt mig og min Fader — os
Alle.

Kadamés.

Jeg ſkal jer ſtærme.

Nida.
Forgjæves — Du formaar det ej.
Dog, hvis Du mig elſker.
En Udvej end aaben jeg ved.

Kadamés.
Dg hvilken?

Nida.
Flugt.

Kadamés.
Hvad! — flygte.

Nida.
Ja, kom og lad os fly paaſtand,
Bort herfra drage!
Kom! og mit elſkte Fædreland
Mig ſkjænk tilbage.
Hiſt i den friſke, grønne Skov,
Af Blomſterduft omgivet,
Lad os begynde Livet,
Forglemme hvad vi led,
Et Paradis os ſtabe
Bed troſaſt Kjærlighed.

Kadamés.
Du byder mig at fly
Bort til en fremmed Strand,
Forlade Fødeland
Dg mine Fædreguder!
Det Sted, hvor førſte Gang
Mig Sejrerkrans ſmykked
Dg Kjærlighed henrykked,
Jeg ej forglemme kan.

Nida.
Min Elſkov Dig med Kranſe
Langt ſkjønnere ſkal pryde,
Dg ſamme Guder byde
Hiſt i mit Fædreland.

Kadamés (tøvende).

Nida.
Du mig ej elſker — gaa!

Kadamés.
Ej Dig elſker!
Vid, ingen Mand — ſelv ej en Gud
Har elſket ſom jeg Dig tilbeder.

Nida.
Gaa, gaa! — huſt, Amneris Dig venter.

Kadamés.
Nej — aldrig!

Nida.
Du ſiger aldrig — til Straff
Vil Væddelægen ramme mig, min Fader —

Kadamés.
Nej, nej — lad os flygte.
Lad os fly fra diſſe Mure,
Dg i Ørkenen ſøge Frelſe;
Farer her trindt om os lure,
Hiſt os venter ſikkert Ly.
Den uendelige Ørken
Vil mod Hjender os bevare,
Dg den gyldne Stjerneſkare
Lede os fra højen Sky.

Alida.

Mild er Lufsten, klar er Himlen,
Som mit Fædeland os byder,
Bellugt Blomst og Blad udgiver,
Alt er idel Gølfen der.
Skjønne Dale, grønne Skove
Et Asyl vil os berede,
Hvor vi kan vor Elskov frede
Og os drømme Himlen nær.

Begge.

Kom, o kom! — vi flygte sammen
Fra et Land kun fuldt af Kval.
Kom, o kom! Klart Elskovsflammen
Dibhen os vejlede skal. (vil gaa.)

Alida (hænder vindseltigt).

Dog sig først ad hvilken Vej vi skal fly,
For at undgaa Ederes Skar?

Kadame's.

Ud den, vi har bestemt til Sammenstød med
Fjenden
Og som idag staar os aaben.

Alida.

Og det er?

Kadame's.

Hulvejen ved Napata.

Amonasro.

Hulvejen ved Napata — nu er os Sejren
vis.

Kadame's.

Ha! — hvem har hørt os?

Amonasro (træder frem).

Alidas Fader — Ethiopiens Drot.

Sjette Scene.

Alida. Kadame's. Amonasro.

Kadame's.

Du Amonasro! — Du en Drot!
Himmel! hvad har jeg sagt! — nej det er
en Drøm!

Det er kun et Vedrag, ej Sandhed!
Be mig, er Blandværk ej det Hele!

Alida.

Fat Dig, Tilbedte, fat Dig!
Mit Hjerte Dig tilhører.

Amonasro.

Alidas Haand Dig fører
Til Tronens Glans og Magt.

Kadame's.

Guder, forbarmer Eder!
Be mig! — jeg er vanæret!
Forræder har jeg været,
Vor Slagplan Fjenden sagt!

Amonasro.

Nej, brødesri Du være,
Kun Skjæbnen Skylden bære —
Dit paa den anden Flokbrød
Staa mine Mænd beredte,
Flygt dit! — med Din Tilbedte
Knyt Elskovs omme Pagt.
Følg mig! (vil drage ham med sig.)

Syvende Scene.

De Forrige. Amneris. Kamfis og
Præsterne.

Amneris (fra Tempel).

Falste, stand!

Alida.

Min Rivalinde!

Amonasro (til Amneris).

Sejren vil Du mig fravriste — dø da!
(drager sin Dødt.)

Kadame's (iller imellem dem).

Forblindede, — hold inde!

Amonasro.

Ha, for dømt!

Kamfis (til Bagten).

Griber dem Begge!

Kadame's (til Alida og Amonasro).

Hurtig — tag Flugten!

Amonasro (drager Alida med sig).

Kom, kom, min Datter!

Kamfis.

Rast, forsølg dem!

Kadame's.

Præst, vær rolig! — jeg bliver her.

Fjerde Akt.

Sal i Kongens Palads. Tilvenstre Indgangen.
Midtvejs en stor Dør som fører ned til den under-
jordiske Retsaal. Tilhøjre Døren ind til Kadame's
Kængsel. Amneris staar i en sorgfuld Stilling for-
an Døren i Midten.

Første Scene.

Amneris.

Bortflygtet er Alida, den Forhadte,
Og vore Præster Kadame's vil dømme
Alt straffes som Forræder.
Dog Forræder er han neppe? —
Jo, han for Fjenden har vor Krigsplan røbet,
Han vilde fly med hende — han elsker hende —
Og rejsfærdigt dømmes han til Døden.
Dog nej — hvad siger jeg?
Jeg endnu ham elsker,
Skøndt den Lidenskab jeg føler,
Er affindig og forsvilet!
Alt, kunde han mig elske,
Jeg bragte Frelse — dog hvortledes? (bestemt)
Jeg gjør det. (falder.) Bagt! Kadame's
skal komme.

Anden Scene.

Amneris. Kadame's (med Bagt).

Amneris (byder Bagten at gaa).

Snart Præsterne forsamles her
Til Døden Dig at vie;
Dog fra den Straf, som er Dig nær,
Kan end Du Dig befrie.

Retsfærdiggjør Dig, og jeg vil
Om Naade for Dig bede,
Din Frelse Dig berede
Og atter skaffe fri.

Kadame's.

Om usofonlige endog
Nu alle Præster ere,
For Gud og Verden tør jeg dog
Ustyldig mig erklære.
En Hemmelighed undslap
Retsfindigt mine Læber;
Men ej ved mig der klæber
Et lavt Forræderi.

Amneris.

Retsfærdiggjør Dig, — frels Dit Liv!

Kadame's.

Nej, nej — jeg Livet hader.
Det kan dog ikke give
Min Lykke mig tilbage
Jeg haabløs maa forlade
Og ønske kun min Død.

Amneris.

Du dø! — nej lev, og lev med mig
I Kjerlighed forbunden!
Uffindigt føler jeg for Dig,
Kun Du kan læge Bunden.
O Kval, som Gistov søder,
Som i mit Hjerte gløder;
Mit Fædreland, dets Krone,
Livet jeg offer Dig! —

Kadame's.

Jeg for Aida, hører Du,
Forglemte Fædrelandet.

Amneris.

Rævn hende ej!

Kadame's.

Og ser mig nu
Beskæmmet og forbandet.
Smerten mig har bedøvet,
Aida mig berøvet,
Maaſke ved Dig bragt Døden,
Hvad Værd har Livet mig?

Amneris.

Aida tror Du dræbt ved mig?
Nej, nej — hun lever —

Kadame's.

Himmel!

Amneris.

Mens Luften løb af Jammerſtrig
I Flugtens vilde Stimmel,
Faldt hendes Fader —

Kadame's.

Og hun selv?

Amneris.

Om hende ved man Intet.

Kadame's.

Ulgode Himmel! Du
Den Elſtets Liv bevare,
Lad hende ej erfare
Hvad Lod mig venter nu!

Amneris.

Naar jeg Dig frelser, sværg mig da,
Aida at forglemme.

Kadame's.

Jeg kan ej.

Amneris.

Forſag Aida! — glem hende, red Dit Liv!

Kadame's.

Jeg kan ej!

Amneris.

Jeg Dig bønſalder — Aida glem!

Kadame's.

Forgjæves.

Amneris.

Saa træt Du er af Livet?

Kadame's.

Jeg ønsker kun min Død.

Amneris.

Nu Dig Intet mer befrier
Fra den Straf, Du selv Dig vier;
Du til Had og Hævn forvandlet
Har min ømme Kjerlighed,
Himlen ved Din Død vil hævne
Al den Kval, mit Hjerte led!

Kadame's.

Al, mig Døden er velkommen!
Naar for hende den mig rammer,
Fra al Jordelivets Jammer
Jeg lykſalig Uſſed ta'r;
Ej jeg frygter Verdens Brede,
For Din Medſynk Angſt kun har.

Amneris ſunker fortvovlet ned paa en Bænk,
Bagten fører Kadame's tilbage til Fængſlet.

Tredje Scene.

Amneris, Ramfis og Præster.

Amneris.

Ve mig! — min Død det bliver.
Hvem vil ham frelse? (svaart af Graad)
I Straffens Haand jeg selv ham gav.
Skinsuge, al! hvor maa jeg Dig forbande,
Som ham Fordærv
Og dette Hjerte evig Kummer bragte.
(Vender ſig om og ſer Ramfis og Præsterne, ſom
komme og begive ſig ned i den underjordſte Ketsſal.)
Hvad ſer jeg!

Dødens mørke, uheldſvangre Glare!
Ha! diſſe hvide Skikkelfer mig angſte.
(Solder Hænderne for Anſigtet.)

Jeg selv i deres Magt ham gav.

Præsterne (nedenunder).

Hellige Guder, hør os i det Høje!
Lænd eders Lys for os, det evigklare!
Lad eders viſe Dom os nu erfare!

Amneris.

Hav Medſynk, Guder, med min Sorg og
Smerte!
Han er uſtyldig, frels ham — vær barm-
hertig!

Rædsom Fortvivlen raser i mit Hjerte.
(Rhadamés fores af Bagten ned i den underjords
diffe Sal.)

Hvem vil ham frelse?

Det bliver min Død — Ve mig!

Ramfis.

Rhadamés! Rhadamés! Rhadamés!
Du har Dit Fædrelands Hemmelighed røbet
til Fjenden.

Forsvar Dig nu!

Præsterne.

Forsvar Dig nu!

Ramfis.

Han ej svarer — han er skyldig!

Amneris.

O hav Medhynd — han er uskyldig!
Guder, naadig Jer forbarm!

Ramfis.

Rhadamés! Rhadamés! Rhadamés!
Du har Dig hemmeligt fra Lejren
Paa Dagen førend Slaget bortfjernet.
Forsvar Dig nu!

Præsterne.

Forsvar Dig nu!

Ramfis.

Han ej svarer — han er skyldig!

Amneris.

Naade, frelser ham! af, Naade, Guder!
frelser ham!

Ramfis.

Rhadamés! Rhadamés! Rhadamés!
Den Ed, Du tilsvor Dit Land og Din
Konge, troløs Du brød.

Forsvar Dig nu!

Præsterne.

Forsvar Dig nu!

Ramfis.

Han ej svarer — han er skyldig!

Amneris.

Naade, Naade! Guder, Naade!
Med min Smerte Medhynd hav!

Ramfis og Præsterne.

Rhadamés, Din Dom er nu sælbt,
Paa Forræderbøden den lyder:
Under Templet, saa Guderne lyder,
Skal Du levende gaa i Din Grav.

Amneris.

Himmel! — levende begravet!
Ha, I Grumme! — aldrig stilles efter Blod
Jert Begjær,
Skjøndt I Navn af Guds Tjenere vær.

Præsterne (komme tilbage).

Vær fordømt! vær fordømt! vær fordømt!

Amneris (flytter imod dem).

Præster, hør mig! begaa ej en Brøde!
Som en Tiger af Blodtørst ej brænder!
I baade Himlen og Jorden skænder,
Straffe I uskyld med grusom Dyst.

Præsterne.

Ve hver Forræder, han dø!

Amneris (til Ramfis).

Præst! den Mand, som Du vil dræbe,
Bed Du, jeg elsker over alle,
Og med hans Blod Du vil fremkalde
Hadet og Hævnen i mit Bryst.

Præsterne.

Ve hver Forræder, han dø!

Amneris.

I baade Jorden og Himlen skænder.
O ti, o ti! forbarmer Jer!
Straf ikke den, som skyldfri er.

Præsterne (idet de langsomt gaa bort).

Ve hver Forræder, — han dø!

Amneris.

Skændige Bande, vær forbundet Enhver!
Gid Himlen selv Eder slaa med Gjengjælden-
sens Sværd! (lter fortvivlet ud).

Changement.

Scenen er delt i to Etager. Den øverste fore-
stiller det Indre af Vulcans Tempel, straalende af
Lys og Guld; den nederste en kælderagtig Hvalvning
med lange Buegange, som tabe sig i Mørket, og
kolossal Statuer af Niris med Hænderne foldede
over Hovedet, som bærer Hvalvingerne. Rhadamés
sidder paa den Trappe, ad hvilken han er steget
ned, og to Præster ere beffæstigede med at til-
mure Medgangen.

Fjerde Scene.

Rhadamés. Alida.

Rhadamés.

For evig over mig er Stenen læstet,
Jeg staar nu i min Grav.
Den skønne Sol jeg stuer ikke mer,
Ser aldrig mer Alida —
Alida — hvor er Du?
Al, Elskte, vidste Dig jeg frelst,
At aldrig Du min grumme Løb erfared —
(man horer et Sult)

Hvem sukker hist? — et Gjensværd?
Er det en Mand? — nej, nej! det er en
Kvinde.

Ha! — Alida! —

Alida.

Sa hende.

Rhadamés.

Ser i Dødens Volig?

Alida.

Unende angst at man Dig fordømte,
Har jeg til Graven, som man Dig beredte,
Mit hemmeligt begivet, — og her,
Hvor intet jordist Blik mig stuer,
Længes jeg kun at dø i Dine Arme.

Rhadamés.

Alida! o søde Tanke!
Saa tro Du mig tilbeder,
At Du Dig kæl bereder
I Ungdoms fagre Alder
Med mig til Offerbøden.
Til Elfskøds Fryd og Glæde

Du fatted her paa Jorden,
Dg skulde dø med mig,
Fordi Du min er vorden?
Nej, til at dø Du er for elskelig.

Aida (sværmerisk).

Se der! alt Dødens Engel frem
I Straaleglans sig svinger;
Den til et andet, bedre Hjem
Med evig Fryd os bringer.
Hist i den lyse Himmelsal
Vil al vor Kummer svinde,
Livsalig Trøst vi finde
For Jordelivets Kval.

Præsterne (uhyggelige).
Almægtige, evige Phta!

Aida.

Ha! — hvilken Sang!

Kadame's.

Det er Præstestarens Sejerøsang.

Aida.

Som os til Døden vier.

Kadame's (prøver at røkke Stenene).
Intet fra den os frier,
Ej mine stærke Arme
Stenen kan røkke.

Aida.

D ti!

Begge.

For os er her paa Jorden Alt forbi.
Farvel o Jord! Du hjem for Sorg og
Sulke,
Som har omskabt vor Lykkes Drøm til
Rød.

Nu Himlens Porte sig for os oplukke,
Dg Sjælen, frigjort ved vor Jammerdød,
Sig svinger glad til Paradisets Stjod.
Amneris (i Sorgedragt træder ind i Templet og
faster sig paa Ane paa den Sten, som luffer for
det underjordiske Gængsel.)

Gid Fred Du finde,

Ved Døden vinde,

Istis sin Himmel Dig aabne mild!

Præsterne.

Hør os, almægtige Phta! —

